

זדון הזינה

עלון עדכון 07.01.2024

בעיר. מפגש ראשון לחשיבה משותפת נערך באילת, והשני בזום. בעלון זה סיכום קצר של המפגש הראשון, ובהמשך הצוות יפרסם תובנות משני המפגשים.

המאבק להשבת החטופים שלנו, יגב בוכשטב ונדב פופלוול, לא עוצר לרגע. הימים חולפים וכבר מונים 90 ימים קשים מנשוא בשבי החמאס. לא ניתן לתאר מה עובר עליהם שם ועל המשפחות כאן.

חשוב שהנושא לא ירד מראש סדר היום הציבורי. משימתנו לא להרפות ולשמור על הדרישה להשיבם עכשיו, כי כל דקה ושעה קריטיות לשלומם. הדקות והשעות כבר המצטברות לימים, שבועות ואף חודשים...

שלום לכולם, בשבועות האחרונים נפרדנו משלושה חברים ותיקים ואהובים. רוני גיטר, חיימקה בורשטיין ואריה גניסלב, זכרונם לברכה. לוויות, שבעה ואזכרות הם תמיד אירועים עצובים ומורכבים. יחד עם זאת, כאשר הבית רחוק הכל נהיה מורכב וקשה עוד יותר. אירוע זכרון לרוני גיטר התקיים בקיבוץ געש ב- 29.12.23. אירועי זיכרון לחיימקה ולאריה יתקיימו בהמשך.

בימים אלו נערכים במרץ למעבר לבאר שבע, אשר בעצם כבר החל עם מעבר ותיקים ל"משען", והחל אף מעבר למלון העותמני. האתגר הגדול שניצב בפנינו בתחנת באר שבע שבדרך הביתה, יהיה להתגבר על הפיזור בין המרכזים השונים

חולמים את נירים בצאר שזע / ענת מרלא

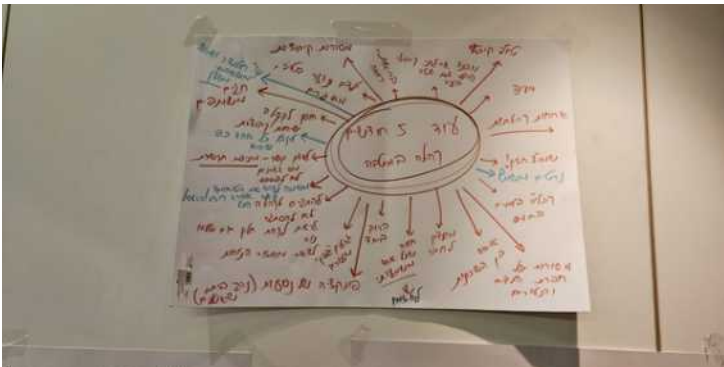
איך נשמור על קהילת נירים חזקה ומלוכדת עם המעבר לבאר שבע? זאת הייתה השאלה שעמדה במרכז מפגש השיח הקהילתי שקיימנו ביום חמישי 28.12.23 במלון באילת.

כ-70 משתתפות ומשתתפים התכנסו באולם המלך שלמה. בהנחיית המלווה הקהילתית שלנו, **נטע סיבוני גלילי**, דיברנו על החוזקות והאתגרים שגילינו בקהילה ובעצמנו בחודשים האחרונים, דמיינו את תמונת העתיד המיטבית של הקהילה בעוד כמה חודשים והעלינו רעיונות מעשיים למימוש.

בין לבין נהנינו משולחן פירות טעים ומרענן (תודה למירב על ההפקה המפנקת), משיחה על כוס קפה ומפגש נעים. בסיכום נאמר עד כמה מפגשים מסוג זה חיוניים להמשך תחושת החיבור והביחד.

ביום שלישי 2.1.2024 התקיים מפגש נוסף סביב אותן השאלות, הפעם בזום, עבור חברות והחברים שלא יכלו להשתתף במפגש הפיסי. היה חשוב להיפגש ולשוחח.

סיכום המפגשים ייאספו כלל התובנות והרעיונות שעלו למסמך המלצות שיוצג להנהלה המשותפת, לצוותים הקהילתיים ולקהילה, ויהיה בסיס לתוכנית העבודה שלנו לתקופת הביניים בבאר שבע ועד החזרה לנירים.

נמשיך ונעדכן, הצוות המארגן – יוסי קרמר, גולדי הס, נטע סיבוני גלילי וענת מרלא

עדי שער ושמואל מוחה / סיכום משלחת לשווייץ

החדשות ועם עיתונאים מקומיים, נאמנו בעצרת גדולה נגד אנטישמיות, עברנו בין כיתות בתיכונים, נפגשנו לארוחת ערב עם שגרירת ישראל, דיברנו בכנסייה ולאחר מכן התכנסנו למפגש חשוב במיוחד עם נציגים מכלל הדתות.

ביום האחרון הגענו לעיר ברן לתת עדות ולספר על אירועי השביעי באוקטובר לשר שאחראי על זכויות האדם, ולאחר מכן גם בפרלמנט השווייצרי. נטע הקטן היה צמוד אלינו כל הזמן, התנהג למופת, כבש את כל הלבבות עם גומת החן המתוקה. נטע ייצג את העוטף והמדינה הכי בכבוד!

עבורנו זאת הייתה זכות ענקית להשתתף ברצף האירועים העמוס, קפוא, משמעותי, מרגש והמעצים הזה! משם המשכנו קצת לנוח, להירגע ולטייל. היינו לילה אצל יגאל, דוד שלי, בעיירה טוזיס וירדנו לדרום שווייץ לאגם לוגאנו היפה.

אפשר לסכם את החוויה בכללותה כמיוחדת ועוצמתית. בתקווה שהצלחנו ולו במעט לעזור בהסברה של ישראל בעולם ולייצג את אנשי העוטף, ואת הצורך הדחוף ביותר לשחרר את כל החטופים והחטופות עכשיו!

עדי מספרת: הסיפור מתחיל לפני כשנה כאשר נערה נחמדה בשם נועה באה יחד עם נעם ויוני לביקור ביום שבת אצל ההורים שלי, ביקור שהיה משמעותי לה ולמשפחתה שחיה בשווייץ.

כשהתחילה המלחמה, אביה של נועה, אנדרה גוטנברג יצר קשר עם נעם. הוא זכר את מה שסיפרה לו בתו על חוויות הביקור שלה בנירים והיה מאוד נסער כששמע על זוועות ה-7 באוקטובר. אנדרה שהינו יהודי, ציוני ובוגר השומר הצעיר בשווייץ, ביקש לברר איך ניתן לתרום לקיבוץ. לשמחתנו הוא תרם בנדיבות רבה ואנו מודים לו על כך! כמה שבועות לאחר מכן אנדרה פנה לנעם וביקש להזמין שורדים שהיו בשבת השחורה, לכנס הסברה מטעם קבוצת יהודים בשם "Yellow umbrella" בשווייץ, לספר על מה שעברו ועל המצב בארץ בכלל ובעוטף בפרט.

כך יצאנו לדרך. הגענו לציריך יחד עם יובל רפאל, ניצולה ממסיבת הנובה שסיפורה מצמרר ומרגש והיא ניחנה ביכולת לספר אותו בצורה מרתקת. בפגישות שערכנו ניסינו להעביר את עוצמת הזוועות והטבח שנעשה ואת הצורך הדחוף להחזיר את החטופים במייד. סיפרנו על החטופים מנירים ובמיוחד על נדב ויגב שעדיין שם כבר יותר מידי ימים ולילות. פקחנו את עיניהם לגבי כך שארגוני טרור ומעשי קיצון אמנם יכולים לצמוח בכל חברה, אך מה שהתרחש בישראל ב-7.10.23 הוא מפלצתי באופן שקשה לתאר שבני אדם מסוגלים לעולל. הדגשנו שאי אפשר ואסור לתת לגיטימציה לקיומם של ארגונים כאלו בשום מקום בעולם.

סיפרנו את הסיפור האישי שלנו בהקשר הקהילתי והאזורי. נפגשנו עם ערוצי

הספד לאצא אריה / אראלה גניסלז

כתבתי לו בשנים האחרונות עשרות הספדים בראש, אבל כשהגיעה השעה זה לא עזר. הוא אדם שקשה לסכם בהספד. זה מה שיצא.

השואה הייתה בלי ספק החוויה המכוננת של חיי, שבצילה ולצדה עברו ימיו. הוא אמר לי פעם שאין יום שהוא לא חושב על השואה.

בגיל 12 הוא היה בדנקרק, כשמשפחתו ניסתה לברוח מבלגיה לצרפת. הגרמנים הגיעו והפציצו והוא חזה בצבא הבריטי נמלט לים ובמשאיות עם גופות. אחר כך הם חזרו לבריסל וחיו עוד שנתיים תחת המשטר הנאצי. הוא סיפר על היום הראשון שהגיע לבית הספר עם הטלאי הצהוב. יהודי יחיד בכל בית הספר. ואף ילד לא אמר לו כלום. הוא מאוד העריך את זה, ובכלל את הבלגים על העזרה שהושיטו ליהודים. הוריו נספו באושוויץ, אבל הצליחו להחביא אותו ואת אחותו. שניהם נצלו. כשעלו לארץ, אבא שלי הביא איתו סכין גדולה, ששימשה להכנת אבטיח. "דווקא את זה היה דחוף לך להביא?", שאלתי. "ידעתי שמסוכן כאן". בשבת של האסון, אחרי שנכנס לממ"ד עם נובה, חמק לחדר השינה ולקח מהשידה שליד המיטה את הסכין. כי כל ניצול שואה חייב שיהיה לו

נשק להגנה עצמית.

תעלות, תיכנן מערכות חשמל מסובכות, תיקן הכל, והתקין בחדרי חברים חדשים שקעים בכמויות עצומות. המוסדניקים הבודדים שבחרו בחשמליה על פני הפלחה והשלחין, זכו במנטור ונשארו קשורים אליו לעד. כשהציעו לו לנהל את מחלקת החשמל בקיבוץ הארצי, הוא ענה שאין מי שיחליף אותו בקיבוץ.

הייתה לו מחויבות גדולה לקיבוץ אבל הוא לא חשש לקרוא תיגר על הקונבנציות, והכי הרגיז אותו – טמטום. כשקרוב משפחה של חבר הציע לו אופניים כדי להקל על העבודה ועל סחיבת הכלים, הוא הביא את זה לשיחת קיבוץ. לא היו אז אופניים. אלה שטענו נגד ואמרו לו שיתנוון, מתו הרבה לפניו. הוא היה הראשון שקיבל אופניים, הראשון שקיבל וספה והראשון שקיבל קלאב קאר.

לפי המיתולוגיה המשפחתית, הוא התחיל עם אמא בשיחת קיבוץ, עם פנס. כשהייתה בחודש תשיעי הם החליטו להתחתן. את החופה היו עושים בכפר מימון ואת החתונה בקיבוץ. למי יש כוח בחודש תשיעי להיטלטל בכבישים של פעם לכפר מימון? אז אבא שלי לקח טבעת נישואים מאורה חסין, ואביבה בוסקין נסעה איתו ואמרה לרב שקוראים לה חנה בר. פעם בשנה היינו מגיעות לחדר של ההורים ומגלות שהערב יש ארוחה חגיגית (סלט, טוסטים וחביתה עם לוף) כי מתי שהוא בחודש הזה אבא העביר את חפציו לצריף של אמא. מבחינתם זה היה תאריך החתונה.

הוא היה הבינגו שלה. הכל הוא עשה. היא רק סידרה בגדים בארונות. הם היו יושבים בכורסאות שלהם, מותחים ביקורת על כל מה שקורה בקיבוץ כמו הזוג מהחבובות, ומתרגזים מהחלטות טפשיות לטעמם.

המסקנות שהוציא מאותה תקופה הפכו להשקפת עולם, שבבסיסה אי אמון באדם. אז למרות שהצביע מרצ, אצלנו בבית הוא נחשב לפאשיסט. הוא הרבה להשמיע באוזנינו את תובנותיו על נפש האדם, והמשפט השגור ביותר על פיו היה "כשמישהו אומר שהוא רוצה להרוג אותך – הוא מתכוון לזה".

אחרי תקופת הכשרה בעין החורש, הגיעו הוא ואחותו לנירים, שחבריו היו ניצולי שואה ופלמ"חניקים – או כמו שאבא שלי אומר – סברים. הוא היה בן 20, היא בת 17. ניצולי השואה, רובם יתומים שעברו זוועות וראו משהו בחיים, נתקלו בצברים המחוספסים, שהתנשאו עליהם. והם שתקו. לא דיברו על השואה. הוא מעולם לא דיבר עם אחותו על אותה תקופה, אפילו לא על ההורים, שאותם אהבו מאוד. הוא לא ידע מה עבר עליה במסתור, והיא לא ידעה עליו. כשניצול אושוויץ סיפר לחברים בדנגור מה היה שם – לא האמינו לו. הוא לא ניסה שוב. בקרב על דנגור הוא הוצב בשוחה רחוקה עם גרב מלאה בחומר נפץ, כי הוא חזק ויכול לזרוק רחוק. הוא היה כל כך חזק שניצח בהורדת ידיים את הרפתנים, שנחשבו לחזקים בעולם כי חלבו ביד. אחותו עשתה קורס עזרה ראשונה וטיפלה בקרב בהרוגים ובפצועים. שמענו גם ששמה יצא כפושטת עורות גמלים מצטיינת, אבל לי זה נשמע כמו אגדה ואין כבר את מי לשאול.

בנירים הוא כמו נולד מחדש, אבל לנצח בלגי. בהתחלה היה חקלאי כמו כולם, ואת ההוכחה אפשר היה לראות כל חג שבועות, עד גיל 85, במופע קציר החיטה עם חרמש. כשהציעו לו להיות חשמלאי הסכים וכמו כל דבר, למד לבד, התעמק, התעדכן (היה לו מנוי על העיתון "התקע המצדיע". בחיי), טיפס על עמודים, חפר

מסדר היום שלנו למענו. "לא צריך רלושקה, זה יותר מדי מאמץ".

אם הייתי ממשיכה לכתוב את כל מה שיש לי להגיד עליו היינו מקבלים כאן ביחד את השבת. אז עוד כמה מלים על הסוף.

באותה שבת, כשאחותי שאלה אותו מה שלומו, הוא ענה "רגיל". הוא לא היה נסער במיוחד. כולה כמה שעות בממ"ד, למרות שהוא הבין מייד שמדובר באירוע גדול. "עברתי דברים קשים". אבל הדבר הקשה יותר – שני רק לשואה – הייתה העקירה מביתו. הוא התגעגע מאוד לשגרה הברוכה שלו, לחזור לפעילות, לחזור. ככל שגדל אי הוודאות בנוגע לחזרה לקיבוץ, נראה שהוא דועך.

כששכב על ערש דווי, ישן באדיבות המורפיום, הזכרתי לו שאמר פעם שאין לו כוונות למות. אבל הוא היה בלי מכשירי השמיעה – ומת. מת לאורו של המשפט שחזר עליו הרבה: "אף אחד לא ינגב לי את התחת". רוצה לומר – לא אהיה סיעודי.

היה לנו אבא מהחלומות.

כשאמא חלתה, הוא סעד אותה בשיא הרגישות. "זה החוזה שלי איתה. אני מטפל, והיא תמות במיטה שלה". הם היו team אבל היא הייתה חנה בר הקשוחה, שלא התיידדה בקלות.

עם מותה הייתה לו פריחה. הוא התנחל בהרבה לבבות. בעשור האחרון היה מוזמן תכופות להרצאות בשני תחומי ההתמחות שלו: שואה והקרבת בדנגור. הרבה פעמים נפגש עם חיילים וחזר מזועזע מהבורות שלהם. "הם לא יודעים כלום", אמר, כשהוא מתכוון בעיקר למלחמת העולם השנייה. את חבריו שחלו היה מבקר לעתים קרובות.

ואיך אפשר בלי להקדיש פינה לבדיחות שלו. היו את אלה מהרפרטואר הקבוע, שכל אחד שמע אלף פעם. הטובות שבהן היו מצחיקות גם בפעם האלף. אבל המשובחות שבהן היו אלה שבאו כתגובה מהירה למשהו שנאמר. בעיצומו של אחד ממטחי הפצמ"רים, ולפני עידן הממ"דים, שאלתי את אמא, למקרה שיפול לה פצמ"ר על הראש, אם תרצה על המצבה חנה בר או חנה גניסלב, והיא ענתה כצפוי "חנה בר". אמרתי לאבא "תראה, אפילו על הקבר היא לא רוצה את השם שלך". הוא ענה: "מה איכפת לי מה יהיה כתוב על המצבה. רק שתמות כבר". הומור וציניות – זה היה הנשק שלו נגד קשיי החיים.

הוא אמנם נולד בבלגיה, אבל הוריו הפולנים גידלו אותו על ברכי הפולניות, אז הוא היה אבא פולני, אבל במובן הטוב. חובה נשיקה כשנפגשים וכשנפרדים. תמיד דואג שיהיה לנו כל מה שנדמה לו שצריך (נגיד ארגזי תפוזים, קערת ענק מלאה סברסים מקולפים שקם ב-5 בבוקר לקטוף עד גיל 90 ומשהו, שק בוטנים לכל אחת וכבל מאריך למי שצריך). ורק לא להטריח. זאת הייתה מטרת על. שרק לא נחרוג

הספד לחיימקה זורשטיין / גליה הלר קרמר

חיימקה יקר, חיימקה נולד בפתח תקוה לזלמן וחנה שעלו מיודוונה פולין, אח לתחיה. אביו היה אופה. הגיע לנירים בגרעין של השומר הצעיר מקן פתח תקוה, גרעין "נירים" שהגיע בשנת 1955 לנירים. הגרעין מנה 100 חניכים, והיה גרעין תוסס ומלא פעילות. חיימקה היה מרכזי, מדריך וחברמן לעילא ועילא.

חיימקה היה מוקף בחברים, כריזמטי בעל חוש הומור חזק ואי אפשר בלי – יפה תואר.

נישא לפרנסין, שהגיעה כמורה מתנדבת לארץ מפריס. כאן נולדו להם שלושה בנים – רונן, גיל והדר. במשפחה היו כנראה כוחות יצירה כל כך גדולים ששלושתם נגעו ונוגעים באמנות תמיד.

חיימקה היה נהג משאית, וברוב השנים עבד בפלחה ובגד"ש. היו לו איכויות ייחודיות להתאים כל כלי שעבד בו לאדמת הנגב. היו לו ידיים ימניות והוא היה חרוץ ומסור מאין כמוהו.

בקיבוץ מילא תפקידים רבים, כמו סדרן עבודה ורכז ועדת עבודה יותר מפעם אחת. הוא לא נרתע מהאמת, היה איש ישר ואמין. אבא למופת שאהב במיוחד חיות ואת כלבי הבית. בקיבוץ כולם רצו בגלגול הבא להיות הכלב של חיימקה.

חיימקה היה איש משפחה, והתגאה בכל הצלחה של פרנסין ושל הבנים. מאוחר יותר היה סבא אוהב לליאור, אביגיל, גיא, זהר, יעל ורומי.

חיימקה, תחסר לכולם בנוף של הקיבוץ כאדם אותנטי בעל ידי זהב, יושרה ונאמנות.

חיימקה היה נטוע בנוף הקיבוץ באמת. היית פשוט מלח הארץ.

אנשים טובים / דוד לז

משהו קטן על האנשים הטובים שלנו מאופקים.

משה וצ'ינגס הם חלק בלתי נפרד מהקהילה שלנו בימים כתיקונם. הימים האלה, כידוע, אינם כתיקונם. מה עובר עליהם?

אז את משה ראינו כשהצטרף אלינו, דיירי "המלך שלמה". ולא עוד, אלא שהצטרף לצוות עובדי האחזקה. הקוריוזים לא אחרו לבוא. בביקורת של איש אחזקה בחדר שלי, הוא רשם לעצמו לטפל בדלת ואמר שישלח לי מישהו שהצטרף לצוות שלהם והוא תוספת משמעותית. נחמד, אבל יותר מזה, בגלל נזילת מים, התקשרה עליזה לקבלה ואמרו שישלחו שרברב. עליזה פתחה את הדלת והופתעה לראות שרברב שהיא מכירה מהבית.

באשר לצ'ינגס מודענו. הנ"ל סרב לעזוב את אופקים. גם לא נעתר לניסיונות השכנוע של איתן לנל ושלי, לבוא לפחות לסוף שבוע. הוא הודיע שהוא עסוק. אז במה הוא עסק? במקלט קרוב לביתו התמקמה כתה של מילואימניקים שבתורנות כזו או אחרת נכנסים ויוצאים מעזה. מילואימניקים צריכים מקלחת, אוכל ביתי (טניה אשתו ומירי בתו גויסו) צריך הסעה לכאן הסעה לשם, צריך גם לצאת לכביש כשהחטופים שהוחזרו עוברים, מילואימניקים מגיע להם גם על האש, לא? בקצרה - ידו בכל.

לסיכום, תודה לאנשים הטובים האלה. (חשוב: הזקן של צ'ינגס גולח)

עדכון מחזרת הילדים / הדס גרימצרג

בחברת הילדים מתכוננים בהתרגשות לסיום ביה"ס ולמעבר ליובלי הנגב. לאחר תהליך מכין שעברנו בצוותים, יצא השבוע הסיור הראשון של הורה וילד.

היה פשוט מקסים לראות את הילדים וההורים צועדים בביה"ס, הייתה ולו לרגע תחושה שכל אתגר נצליח לעבור ביחד. במקביל יש מסיבת סיום עוד מעט, וחברת הילדים מתכוננת ומתארגנת... אפילו יצאו סווצ'רטים יפים.

נעורי נירים קיבלו בשמחה את ענבר מקיבוץ שריד שהולך להוביל בשנה הקרובה את הנעורים, בהצלחה ענבר!

ברביעי האחרון ביקרנו בביה"ס מבואות הנגב, לא היה אפשר שלא להתרשם מהדיאלוג בין מורים לילדים בביה"ס, ומצוות מסור שקיבל אותנו מקסים, הנערים היו בשיחות עם היועצות וקדימה... עוד מעט לכיתות לשגרה מבורכת ולמועדון נעורים חדש בשכונה.

ד"ש מירדן וטל רוזנברג

הראשונות שנענו להזמנה לשלוח ד"ש.

טל מספרת: ירדן, אומאלי החתול שלנו ואני נמצאים בכרכור אצל בת דודתי. ירדן ואני התנדבנו פעמיים בשבוע באמל"חיה של יחידת עורב נחל, ירדן בעזרה ואני בתפירה.

לאט לאט למדנו להכיר את כרכור והסביבה, וממש נעים וטוב לנו כאן. לאומאלי החתול שלנו לקח זמן להסתגל. בימים הראשונים היה מאוד מפוחד, אבל אחרי שהתרגל הוא כבר מרגיש כאילו שזה הבית שלו.

ירדן, אני ואומאלי החתול נעבור למלון העותמאני בבאר שבע ומחכות מאד לפגוש את כולם להתחיל פרק נוסף במסע.

דיווח מחזית המאבק להשבת יגז וכל החטופים / ענת מרלא

היום הייתה לי הזכות לראות שתי נשים נחושות ואמיצות - אסתר ונופר, לאורך יום ארוך בכנסת, אחד מני ימים רבים של מאבק לא מתפשר להשבת יגב ושאר החטופים. אורי ואני התלווינו אליהן, נכנסנו יחד לדיון בוועדת חינוך ולפגישות עם שרים וחברי כנסת. זה היה השיעור הכי טוב באזרחות שאורי יכלה ללמוד. וגם באהבה, אומץ ותקווה.

הן כאן מדי יום שני, מתעקשות להיפגש עם כל אחד ואחת ממקבלי ההחלטות שגורלם של החטופים מונח בידיהם. לשוחח איתם בגובה העיניים, בלי להתפשר, להגיד דברים חזקים וכואבים. להזכיר את מה שאסור שיישכח.

יחד אתן מגיעים לכאן בנות ובני משפחות נוספים, פותחים עמדה, מפגינים נוכחות ומשאירים את הנושא הזה - הכי חשוב שקיים כרגע - על סדר היום של הכנסת. בפגישות הבאנו גם את הקול של קהילת נירים, ואמרנו שלא יתאפשר שיקום קהילתי ובנייה מחדש כל עוד הפצע של החטופים פתוח ומדמם. כל עוד החטופים לא חוזרים.

משפחת בוכשטב קמה כל יום מחדש למאבק של החיים. כמוהם גם חנה ואיילת ואלה. המאבק הזה הוא גם המאבק שלנו. של כולנו, ואנחנו לא עוצרים עד שהם חוזרים.